

Ivo
Svetina

Štiri majske pesmi o divjih konjih

PRVA PESEM O DIVJIH KONJIH

V zelenem srcu cementnega oleandra,
rastočega iz globokih plavih žil tvojega telesa,
se pariyo s krvavečo živaljo najini trije otroci;
na zlatikastem šantungu, z divjimi konji,
ki bodo njihova želvina smrt.

Stojiš v ribjh očeh, v mleku
šumeče in peneče se lagune najinega arhipelaga,
ob tvojih kolenih,
ki sta iz popoldneva plavajoči kameli,
bruha ledeno grško vino;
na slonokoščeni obali, v sedlu vetra orhidej,
dihajočega iz ust valov, iz mehkih mošej oblakov,
frfotajočega frotirja, žafrana, prazničnih zastav
sonca, ki je stopil tvojo kožo.

Ob tvojih trdih dojkah se spleta venec
andskega snega, večernega andaluzijskega sladkorja;
dviga in kruši se divja klivija, vrela;
iz njenega polifemskega očesa
si pognala sredi koralnega filma.

Stojiš na eni sami nasmejani zardeli kapljici
 in gledaš svojo mokro dlako;
 ko se najino srce vrača na svojo ladjo.
 Stojiš v mojem živem pesku, ko klečim za teboj
 in cvete tvoj hrbet potopljena gladiola
 v princesinomodri senci mavrice,
 ki joka krog tvojih bradavic.

Velni kože so divji sončni konji,
 ki curljajo v tvoja topla usta.
 Posuta si z neznano snovjo, ki šepeta
 in me je v tvojem objemu, rokah, trebuhu,
 okrašenega z briljantnimi planktonskimi bitji.
 Si najsvetlejša čreda kresnic polnega meseca,
 v vetru podivjana svetloba, Nina,
 ko ploveš skozme na divjih konjih svojih las.

DRUGA PESEM
 O DIVJIH KONJIH

Srce se je vrnilo na svojo ladjo;
 potem ko se je že skoraj zgubilo
 v vrtincih prazničnih slovesnosti.
 Bila je ura baročne smrti, zelen zrak
 je v vrčih kipel krog Čengić vile.
 Odpirajo se smaragdna okna v akvamarinu
 in želva leze v svoj kamniti konec. Počasi.

Je doba žeje, Nina, je doba, ko so v meni
 drugačne temperature, uteži in živali.
 V meni žive tretji svetovi, barve in
 zlata zrcala obrazov.

Na desni so megleni zidovi,
 na levi so češnjevi cvetovi.
 Sneg je pijan partizanske krvi.
 V sanjskem očesu tone Izola.
 Je cankarjansko jutro, je prvi maj!

Je letni čas, ko se moje besede
 uresničujejo v tvojem telesu, Pupa.
 Nina . . . na tvojem gotskem vratu
 so kaplje črnih las, prameni

dišeče volne, ki sva jo natrgala
na pobočju divjih ovac, ovc
z nagrobniki madoninega mleka.

Legla si na violetni sneg glicinjinih grozdov, Pupa ...

TRETJA PESEM
O DIVJIH KONJIH

Sem nemška doga
in divji konji sanjajo med planeti
iz mehkega testa, ki je strupeno tropsko sadje.
Je ura, ko se mesto krasi z delavskimi zastavami
in štejemo dneve majske zgodovine.

Sredi vinažita,
v erotičnem vozlu
itifaličnih slik slovenske literature,
na Naserjevem tepihu spijo moji ljubimci,
vitki črni konji,
pojoči klavirji,
leteči z vetrom čez Savo.

Je huda noč petnajstega maja
in moja temna glava vre.
V meni si, early perfection!

So pomladi v zgodnjih šestdesetih letih
in čez noč letim v transmarinske svetove,
kjer so bogovi v lončenih pižamah,
kjer je jezik, ki bo naše prebudil.

Krog belega ležišča prižigam grmade igvanov,
da se odpro okna v nebeškem kolizeju,
da bo iz ovijalk spleteno letalo
našlo tasadejsko mlečno cesto ...
Segrel sem ti posteljo, smrt.

Jezik se igra s krvjo,
z nožem, ki se skriva za opno mehkega neba,
in kuje zublje spomenika
in mi narekuje lesene besede podob.
Jem, jem prvega divjega konja.

ČETRTRA PESEM
O DIVJIH KONJIH

To pesem vam pojem nocoj,
ko je majski sneg posrebril bulvar,
ko so delavci prinesli dehteče rože
v materino sobo in sva z očetom
mrtva ležala med igračkami najinih
fantazijskih vnukov.

Končana je surrealistična pravljica,
potihnil je klavir, ki je z nama letel
čez grenke, speče alge, čez kožo oceana.

To pesem vam pojem nocoj,
ko se je dopolnilo štirideseto leto,
odkar se je moj oče pridružil partiji;
ko se je sredi zubljev temnega kirgiškega vina
prebudil na novo rojen, nikdar umrli Vladimir Iljič,
ki velik stoji sredi gruče mojih rdečih pesmi.
Ko je oče divjih proletarskih konj,
ki bodo zorali novo ledino cementa in jekla
in ponesli na titanskih sedlih vsemirske vreče
vinažita, srečo za vsa potemnela srca.

To pesem vam pojem, bratje, nocoj;
ko sem v divjih konjih,
ko sva s sestro zrušila obzidje
trdnjave laži poezije.
Naša je, naša je svoboda, ki klije kri
iz potne črnice, iz vrelega asfalta,
iz zlatih bunkerjev delavske zavesti.

Iz teme se dvigujejo ure,
ko bo sonce ponovno razžarilo železo
rdeče zastave;
ko bo vesoljski mir bratstva
obarval zasanjane proletarske oči.

Majske noči so polne mesečine,
prekooceanskih bliskov pojočih ljudi
in prazničnega kruha ljubezni,
ki vzhaja v hlevu divjih konj.